

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

—οο—

Ἀναγγέλλομεν μετὰ θλίψεως τὸν αἰσρὸν θάνατον τοῦ ἀντισαγγελέως τῶν Ἐφεσίων Κ. Γ. Καλογεροπούλου, οὐ μόνον διότι πρὸς τὴν θείαν ἐλπίδα καὶ τὰς Μούσας, ἀλλὰ καὶ διότι ὑπῆρξεν υἱὸς πατρὸς ὑπηρετήσαντος ἐντίμως καὶ ἀξίως τὸν ἑλληνικὸν ἀγῶνα, καὶ σήμερον ἐπὶ συνεργαζομένου μετὰ ζήλου ἐν τῇ Γερουσίᾳ εἰς τὴν πρόδον τῆς πατρίδος. Διψασμένοι δὲ καὶ τὰς εὐλαίαις τὰς ὁποίας ἀπὸγγαίαν ἐπὶ τοῦ νεκροῦ ἐν τῷ ναβὶ τῆς Ἀγ. Εὐφροσύνης ὁ γνωστὸς εἰς τὸ Πανελλήνιον Κ. Γ. Τερτοστόης, ἐκφράζομεν τὴν βαθύαν ἡμῶν λύπην ὅτι μόνον τὴν εὐλαίαν ταύτην παραμυθίαν δύναμθα νὰ προσφέρωμεν εἰς τὴν χήραν καὶ τὰ ὄρφανὰ τὰ ἡποῖα ὁ μακαρίτης κατέλιπεν εἰς ἄκραν ἐνδειαν.

Εἶναι δεκαπέντε τόσαις ἡμέραις, ἂν δὲν σφάλω, τρεῖς φίλοι ἀπαντήθημεν εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ἑρμοῦ μετὰ τὸν νῦν μακαρίτην Ἰωάννην Καλογεροπούλου· ἐκινδύνευσαν ν' ἀποθάνω, μὰς εἶπε, καὶ δὲν ἤλθετε νὰ με ἰδῆτε. Ἰδοὺ, φίλτατε Ἰωάννη, ὅχι τρεῖς, τέσσαρες, πολυάριθμοι φίλοι ἤλθκαμεν σήμερον νὰ σὲ ἐπισκερθώμεν, νὰ σὲ ἀποχαιρετήσωμεν, ὅλοι αὐτοὶ εἶναι φίλοι σου· ἡ χλωμή ὄψις τῶν περιεστῶτων μαρτυράει πόσον σὲ ἀγαποῦμεν, πόσον σὲ λυπούμεθα. πῶς ἂν ἦτον δυνατόν μετὰ τὰ δάκρυά μας θὰ σοῦ δίδαμεν ζωὴν καὶ υἱεῖν, νὰ ἔλθωμεν νὰ σὲ χαιρετήσωμεν εἰς τὴν οἰκίαν σου, εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς οἰκογενείας σου, ὅχι εἰς τὸν ναὸν τοῦ Ὑψίστου· ἐπεὶ δὲ ἡ νεκρά σου ἡλικία ἀπόκλειε διὰ πολὺ ἀκόμη τὴν ἀρμοδιότητα τῆς δικαιοδοσίας τοῦ θανάτου. Ἐχάσαμεν τὴν ἐλπίδα τῆς ζωῆς σου, σὲ ἀποχαιρετοῦμεν νεκρόν· ἐπερίσσευσεν, ὡς γνωστόν, ἐδευτέρως, ἐχειροτέρως ἡ ἀσθένειά σου. Θεραπεία ἰατρῶν, προσπάθεια, πρόνοια σεβαστοῦ γονέως, συζύγου, τέκνων, ἀδελφῶν δὲν ἡμέρωσαν, δὲν ἐδίωξαν τὸ ἄφαντον βέλος τοῦ θανάτου.

Ὀλίγα λόγια θὰ σοῦ εἰπῶ πρὸς ἑπαινον τοῦ φίλου νεκροῦ, θὰ αἰξήσουν τὸν πόνον μας· ἀλλὰ εἰς τὴν ἀκμὴν καὶ ἀπὸ τὴν ἀκμὴν τῆς λήπης μας, ἐλπίζω θὰ ἰδῶμεν καὶ φῶς παρηγορίας. Οὐδεὶς ἀρμοδιότερός μου νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς ἀρετῆς τοῦ προκειμένου νεκροῦ. Εἰς τὸ γυμνάσιον τῆς Αἰγίνης εἰς τὴν παιδικὴν τοῦ ἡλικίαν τὸν εἶδα φιλομαθέστατον, ἔπειτα εἰς τὸ στρατιωτικὸν σχολεῖον τῶν Εὐελπίδων, καὶ τέλος εἰς τὰ Παρίσια, κατὰ τὸ ἔτος 1837 καὶ 38, τὸν ἐβλεπα νυκτερινόν, ἀσκνον, εἰς τὴν μαλέτην τῶν νομικῶν παραδόσεων τῆς σχολῆς τοῦ Δικαίου· ἔξην μῆνας εἰς τὰ Παρίσια ἐσυζήσαμεν εἰς ἓνα δωμάτιον.

Ἀφοῦ ἐτελείωσεν τὴν σπουδὴν τοῦ εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῶν Παρισίων καὶ ἦλθεν εἰς τὰ πατρία ἀφιέρωθη εἰς τὸ δικηγορικὸν ἔργον· ἡ πατρίς καὶ ἡ βασιλεία ἔπειτα τὸν ἐτίμησαν μετὰ τὸν βαθμὸν τοῦ ἀντισαγγελέως, εἰσαγγελέως τῶν Πρωτοδικῶν, ἀκολούθως καὶ μετὰ τὴν ἀντισαγγελλίαν τῶν ἐφεσίων Νυπλίας καὶ Αθηνῶν. Ἡ πρώτη του ἀνατροφή, ὡς ἡκούσατε, στρατιωτικὴ, τῷ ἐδίδο θάρρος καὶ ἀνδρικότητα εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν δικαστικῶν καθηκόντων του. Ἡ ἐκλεκτὴ του παιδεία, ἡ εὐγενὴς ἀνατροφή του ἀπὸ σεβασμίων μητέρων, γενναίων φι-

λοπράτιδα πατέρα, εἶχαν μορφώσει τὸ ἦθος του δίκαιον, εὐγενές, μετριοπαθές· ἦτον ὁ μακαρίτης μία ἀρχὴ εὐτυχισμένη, τύπος ἑπαινετοῦ τοῦ νεωτάτου κλάδου τῆς δικαστικῆς ὑπηρεσίας. Ἡ φιλομάθειά του τόση καὶ ὁ πόθος του νὰ ὠφελήσῃ τοὺς φιλεπιστήμονας νέους τῆς Ἑλλάδος, ὥστε εἶχε καὶ καιρὸν ἐν τῷ μέσῳ τῶν πολυαριθμίων ἀσχολιῶν του καὶ ἐκαταγίνετο εἰς ἔργα συγγραφείας· ἐμετάφρασε εἰς τὴν γλῶσσάν μας τὰς εἰσηγήσεις τοῦ Ἰουστινιανοῦ αὐτοκράτορος, καὶ ὡς δείγμα εὐαισθήτου πολιτοῦ πρὸς τὰ ἀγαθοεργήματα εἰς τὸ ἔθνος τοῦ ἐναρέτου συμπολίτου μας Σίνα, ἀφιέρωσε τὴν μετάφρασιν τοῦ εἰς τὸν φιλογενέστατον ἄνδρα.

Πῶς νὰ παρηγορηθῶμεν στερούμενοι σήμερον τοῦ φίλτατου Ἰωάννου! δὲν θὰ τὸν ἰδοῦν πλέον οἱ ὀφθαλμοὶ μας, δὲν θὰ ἀκούσωμεν πλέον τὴν φωνὴν του. Πῶς νὰ παρηγορήσωμεν τὸν γέροντα πατέρα σου; ἡ φύσις θέλει τὰ τέκνα νὰ θάπτουν τοὺς γονεῖς των, ὅχι οἱ γέροντες γονεῖς τοὺς υἱοὺς των. Εἰς τὸν πόλεμον οἱ γέροντες θάπτουν τοὺς νέους, ὅχι εἰς τὴν εἰρήνῃ, ὡς λέγει λόγος ἀρχαῖος τῶν προπατόρων. Δακρύχαρος Χάρος ἐν ὥρᾳ εἰρήνης ἐφρόνευσε τὸν φίλον μας, τὸν φίλον τῶν νέων τῆς Ἑλλάδος, τὸν ὑπέρμαχον τῶν δικαιομάτων τῆς κοινωνίας.

Φίλοι καὶ ἀδελφοὶ εἰς τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ, νέος ἀπέθανε ὁ μακαρίτης Ἰωάννης, ὃς κλίνωμεν γόμῃ ἐνώπιον τῆς θελήσεως τοῦ Κυρίου, ὃς παρηγορηθῶμεν συλλογιζόμενοι ὅτι ἀφίνει ἀνθρώπιν οἰκογένειαν υἱὸν καὶ θυγατέρα. Ἡ εὐνοία τῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν φίλων ἡ πρόνοια ἐπίτροποι γινόμενοι τῆς ἀδυναμίας των, θὰ δυνήθουν μετὰ τὸν καιρὸν τὰ ἀθῶα ἀνήλικα νὰ πιάσουν τὸν τόπον τοῦ πατρὸς των, καὶ νὰ θεραπεύσουν τὴν χλωρὴν πληγὴν τῆς κοινωνίας. Ἀφίνει ὁ μακαρίτης καὶ ἀθῶνα τέκνα, τὸν ἑπαινον τῶν Ἑλλήνων διὰ τὸ τίμημα τῆς διαγωγῆς του, ὡς ὑπῆρέτης τῆς Δικαιοσύνης. Τέλος πάντων, πατὴρ τῶν σωμάτων ἡ γῆ, τὸ χῶμα ἐπιστρέφει εἰς τὸ χῶμα· ἀλλὰ πατὴρ τῶν ψυχῶν ὁ κόλπος τοῦ Κυρίου· ἐκεῖ ἀναπαύονται, χαίρουν τὴν ἀνεκδιήγητην χαρὰν τῆς αἰωνιότητος οἱ φίλοι τῆς πατρίδος, οἱ πρόμαχοι τῶν δικαιομάτων τῆς κοινωνίας. Ἦσου, ὡς πιστεύομεν καὶ ἐλπίζομεν, ἦτον καὶ ἐκεῖθεν ἐπιμελητὴς τῆς πατρίδος, φίλος τῶν φίλων σου, φίλτατε Ἰωάννη, καὶ λάβε τώρα τοῦ προσωρινοῦ βίου τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν.

ΠΡΟΣΦΟΡΑ.

—οοο—

Ὁ Κ. Ν. Νομικός, οὗτινος τὴν φιλογένοιαν κατέδειξε καὶ ἄλλοτε ἡ *Πανδώρα*, προσέφερεν ἐσχάτως πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως ὑπουργεῖον καὶ ἑκατὸν ἀντίτυπα τοῦ κατὰ Δρῶζεν Βίου τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, τοῦ ὑπὸ τοῦ Καθηγ. Κ. Φρεαρίτου φιλοπονηθέντος, ἵνα διανεμηθῶσιν ὡς βραβεῖα πρὸς τοὺς μαθητὰς τοὺς εὐδοκίμοῦντας εἰς τὴν σπουδὴν τῶν ἱερῶν γραμμάτων.